

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/64/2015
Identifikačné číslo spisu:	2514010218
Dátum vydania rozhodnutia:	10.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2514010218.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Aleny Šiškovej na neverejnom zasadnutí 10. februára 2016 v Bratislave v trestnej veci obvineného W. U. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona za použitia § 138 písm. a/ Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde v Piešťanoch pod sp. zn. 2T 74/2014, o dovolaní, ktoré podal obvinený W. U., prostredníctvom obhajcu JUDr. Dalibora Kuciaňa, advokáta v Piešťanoch, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 4. júna 2015, sp. zn. 6To 105/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného W. U. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch z 18. augusta 2014, sp. zn. 2T 74/2014, bol obvinený W. U. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, za použitia § 138 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 27. februára 2014 v čase asi o 23.35 hod. v meste Piešťany, na ul. Hviezdoslavovej, otvoril na tam stojacom osobnom motorovom vozidle zn. AUDI A4, EČ: R. dvere vodiča, a opakovane najmenej päť krát päšťou a dlaňou ruky udieral do hlavy, do oblasti tváre D. F. sediaceho na sedadle vodiča, pričom pri každom údere mu uvádzal „Daj mi peniaze, daj mi peniaze!“, a keď mu D. F. peniaze nedal, tak vytiahol nôž s čepeľou o dĺžke 10,5 cm a týmto D. F. prechádzal po predlaktí pravej ruky so slovami „Ty nevieš kto som, ty nevieš kto som“ ako aj „ty ma ešte nepoznáš, ja ti rozjem aj auto“ s tým, že nôž na ruke aj pritlačil, na čo mu D. F. v obave o svoj život dal 30 Eur, čím spôsobil poškodenému D. F., bytom T. poranenia hlavy vparietálnej oblasti vľavo, pomliaždenie pery úst a odlomenie pravého horného hryzáka s dobou liečenia 1-2 dni a odcudzením peňazí škodu vo výške 30 Eur.

Za to mu súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu

na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného D. F., nar. XX. H. XXXX v R., trvale bytom T., s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd uložil obvinenému aj trest prepadnutia vecí, a to: 1 ks nôž čiernej farby o dĺžke 24,5 cm.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obvinený W. U.. Krajský súd v Trnave uznesením zo 4. júna 2015, sp. zn. 6To 105/2014, postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného W. U. zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, teda že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku, teda že vo veci konal a rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca, alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Nakoľko vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku, ako dôvod dovolania uviedol i § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

Domáhal sa, aby najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Trnave zo 4. júna 2015, sp. zn. 6To/105/2014, bol porušený zákon v ustanoveniach uvedených v tomto dovolaní ako i v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v neprospech odsúdeného W. U., ďalej aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil dovolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave ako i rozsudok Okresného súdu Piešťany z 18. augusta 2014, sp. zn. 2T/74/2014, vo výroku o vine a treste a chybné konanie, ktoré napadnutým rozhodnutiam predchádzalo a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že oba konajúce súdy svojvoľným postupom a rozhodnutím porušili jeho práva na spravodlivý súdny proces, právo na obhajobu, zásadu kontradiktórnosti konania, svoje rozhodnutia založili na nedostatočne zistenom skutkovom stave, odignorovali jeho požiadavku na vykonanie dôkazov, ktoré boli a sú schopné preukázať, že k žiadnemu skutku tak, ako sa mu to kladie za vinu, nedošlo a žalovaný trestný čin nespáchal. Vytýkal, že obžaloba nebola podaná pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie a obžaloba nemá základ vo výsledkoch prípravného konania, čím sa znásobili rozpory a pochybnosti. Dovolateľ ďalej namietal, že nebol zákonným spôsobom upozornený na možnosť vykonať hlavné pojednávanie bez jeho prítomnosti a spolu s obžalobou mu nebola doručená výzva na návrh dôkazov, čím mu v podstate nebola obžaloba riadne doručená. Dokazovanie sa viedlo len v súlade s obžalobou, bez možnosti vykonať dokazovanie aj na návrh obhajoby, napr. vykonať dôkaz - znalecké skúmanie mikiny v tom zmysle, či diera na nej bola spôsobená nožom. Vykonanie tohto dôkazu bolo dôležité pre náležité zistenie skutkového stavu.

Dovolateľ namietal, že obhajobe nebolo vyhovené, keď žiadala o odročenie hlavného pojednávania za účelom záverečných rečí, pričom záverečná reč je naplnením práva na obhajobu.

Vyslovil presvedčenie, že predsedníčka senátu JUDr. Beáta Javorková mala byť vylúčená z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci, námietku vzniesol až v rámci odvolacieho konania, pretože namietal jej

rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Táto sudkyňa ho už v minulosti odsúdila, preto sama mala namietat' svoju zaujatosť voči jeho osobe.

Dovolací dôvod dovolateľ videl aj v tom, že trvá na svojej nevine, pretože vo výpovediach poškodeného a svedka U. sú flagrantné rozpory, pri jeho osobnej prehliadke sa nenašla suma 30 eur, teda nemohla byť naplnená skutková podstata trestného činu lúpeže. Vzhľadom na nedôveryhodné výpovede poškodeného a svedka U. mal súd vykonať ním navrhovaný dôkaz - podrobenie oboch drogovým testom.

Výsluch svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, neboli vykonané v súlade so zákonom, pretože svedkovia boli stále upozorňovaní na krivú výpoveď, s úmyslom zmiasť a vystrašiť týchto svedkov.

Krajský súd Trnava sa dostatočne nevysporiadal s odvolacími dôvodmi, rozhodnutia oboch súdov preto považuje za nezákonné a nezaložené na faktoch, ale len domnienkach.

K podanému dovolaniu sa podrobne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany a navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou, v lehote a predpísaným spôsobom (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 370 Trestného poriadku), pričom boli splnené aj ďalšie podmienky dovolania podľa § 372 až § 374 Trestného poriadku, dospel však k záveru, že nie je naplnený ani jeden dôvod dovolania uvedený dovolateľom v jeho dovolaní.

Z obsahu podaného dovolania, ako i zo záverečného návrhu na očakávané rozhodnutie dovolacieho súdu je zrejmé, že obvinený nepochopil podstatu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku a dovolaním namieta najmä výrok o vine, teda že skutku tak, ako ho ustálil vo svojom výroku okresný súd, sa nedopustil, následne potom i právnu kvalifikáciu tohto konania.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd je v konaní o dovolaní zásadne povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav zvážiť hmotnoprávne posúdenie skutku, pričom skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemôže meniť.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd v zmysle § 385 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia.

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je, ako návrhové konanie, vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Čo sa týka námietky obvineného, že obžaloba bola podaná pre iný skutok, než pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, dovolací súd uvádza, že v obžalobe musí byť skutok špecifikovaný uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby.

Totožnosť skutku je zachovaná ak konanie, alebo následok uvedený v obžalobe je aspoň čiastočne zhodný s konaním alebo následkom, ktorý je uvedený v rozsudku. Podstata skutku je zachovaná, ak je zachovaná aspoň z časti totožnosť konania a následku.

K námietke obvineného vo vzťahu k rozdielne uvádzanému priezvisku poškodeného (Horváth, Horvát) treba uviesť, že ide zjavne len o písársku chybu, o totožnosti poškodeného nebolo v priebehu celého konania pochyb.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods.1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku; ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritorneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov, činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Za porušenie práv na obhajobu nemožno považovať nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným (znalecké skúmanie mikiny, podrobenie poškodeného a svedka drogovým testom a pod.) a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného (hodnotenie vierohodnosti výpovedí poškodeného a svedka U.), takéto námietky nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Opatrením Okresného súdu Piešťany z 3. marca 2014 bol obvinenému U. ustanovený obhajca, ktorý sa zúčastňoval procesných úkonov v prípravnom konaní i v konaní pred súdom, v priebehu celého konania bol dotazovaný na jeho návrhy na doplnenie dokazovania, nie je teda zrejmé, akým spôsobom, ktorý by úspešne zakladal tento dovolací dôvod, malo dôjsť k porušeniu práva obvineného na obhajobu.

Súd mal podľa dovolateľa porušiť právo na obhajobu a rovnosť strán v konaní tým, že nevyhovel návrhu obhajoby na odročenie hlavného pojednávania za účelom prípravy záverečnej reči.

Žiadne ustanovenie Trestného poriadku neukladá súdu povinnosť vyhovieť žiadosti obhajcu o odročenie hlavného pojednávania z dôvodu prípravy záverečnej reči.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo väzobnej veci, v ktorej je potrebné postupovať bez prietáhov, súd postupoval v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, keď vyzval na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania, o predložených návrhoch rozhodol a keďže obhajca navrhol doplniť dokazovanie o dôkazy, ktoré navrhoval vykonať už pri preštudovaní spisu, nenastala na hlavnom pojednávaní

situácia, ktorá by odôvodňovala odročenie hlavného pojednávania, preto súd v súlade s § 274 Trestného poriadku udelil slovo na záverečné reči a vo veci rozhodol. Pre úplnosť treba uviesť, že obhajca i prokurátor mali rovnaké postavenie a rovnaký časový priestor na prípravu záverečnej reči, takže k porušeniu práva na rovnosť strán nedošlo.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku dovolateľ videl v tom, že napriek tomu, že bol vo väzbe, nebol zákonným spôsobom upozornený na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti.

K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu dôjde vtedy, ak došlo k závažnému porušeniu práva obvineného zúčastniť sa na konaní pred súdom.

K takémuto porušeniu práva obvineného U. však v tomto konaní nedošlo, pretože z obsahu spisu dovolací súd zistil, že termín hlavného pojednávania určený na deň 18. augusta 2014 obvinený zobral na vedomie, pri odročovaní hlavného pojednávania konaného 2. júla 2014. Súd zabezpečil aj eskortu obvineného na hlavné pojednávanie.

Listom zo 4. augusta 2014 obvinený oznámil okresnému súdu, že žiada, aby sa hlavné pojednávanie určené na 18. augusta 2014 konalo v jeho neprítomnosti, za účasti jeho obhajcu JUDr. Kuciaňa. Túto skutočnosť napokon nepopiera ani samotný obvinený.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku dovolací súd vzhľadom na uvedené nezistil.

K dovolacej námietke obvineného U., že vo veci konala a rozhodovala predsedníčka senátu, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov z dôvodu, že už ho v minulosti odsúdila na súde prvého stupňa, ale napokon bol vo veci krajským súdom právoplatne oslobodený, teda je voči jeho osobe zaujatá a mala sama vzniesť námietku zaujatosti dovolací súd uvádza:

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Uvedené ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v nestrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezáujatosti.

Tieto dôvody spočívajú v okolnostiach, ktoré charakterizujú pomer úradnej osoby k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom.

Pomerom k prejednávanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie, napr. že orgán trestného konania, či jeho príbuzní boli poškodení skutkom, eventuálne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie a pod.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezáujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Môže spočívať napr. v príbuzenskom a rodinnom pomere úradnej osoby k niektorej z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, resp. vo vzťahu úzkeho priateľstva alebo aj nepriateľstva vyplývajúceho z toho, že medzi úradnou osobou (napr. sudcom) a niektorou z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku (napr. obžalovaným) došlo v minulosti len ku konfliktu.

Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Trestného poriadku o vylúčení orgánov trestného konania teda prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

V posudzovanej veci obvinený U. vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu až v rámci odvolacieho konania, neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré má na mysli vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku na základe, ktorého by malo dôjsť k vylúčeniu predsedníčky senátu z vykonávania úkonov v tejto veci, ale namietal len jej procesný postup a spôsob rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti, ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4, alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup v konaní sa nekoná.

Ak námietka zaujatosti obvineného spĺňa podmienky uvedené v odseku 6, takou námietkou sa príslušný orgán vôbec nezaobera a nevydáva o nej žiadne rozhodnutie.

Dovolací súd konštatuje, že nebol dôvod na vylúčenie predsedníčky senátu, ani tento dovolací dôvod naplnený nebol.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Nemožno ním napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

Naplnenie tohto dovolacieho súdu obvinený videl v tom, že svedkovia, ktorí vo veci vypovedali v jeho prospech, boli vypočúvaní s úmyslom zmiasť ich a zastrašiť. Neuvedol, ktoré konkrétne ustanovenia Trestného poriadku a v ktorom štádiu konania mali byť porušené pri zadovážení a vykonávaní dôkazov.

Dovolací súd má za to, že ani tento dovolací dôvod naplnený nebol a opäť ide len o skrytú formu snahy obvineného dosiahnuť dovolaním iné hodnotenie (v jeho prospech) vykonaných dôkazov.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V tejto súvislosti obvinený U. v dovolaní uviedol, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu lúpeže, pretože pri jeho osobnej prehliadke sa nenašla poškodeným tvrdená suma 30 eur, teda nezmocnil sa žiadnej cudzej veci.

V posudzovanej veci okresný a krajský súd zistili uvedený skutkový stav, ktorý obvinený subjektívne nepovažoval za preukázaný. Hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, však nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku; ale opäť ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený U. právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného W. U. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.